

Børne Blad

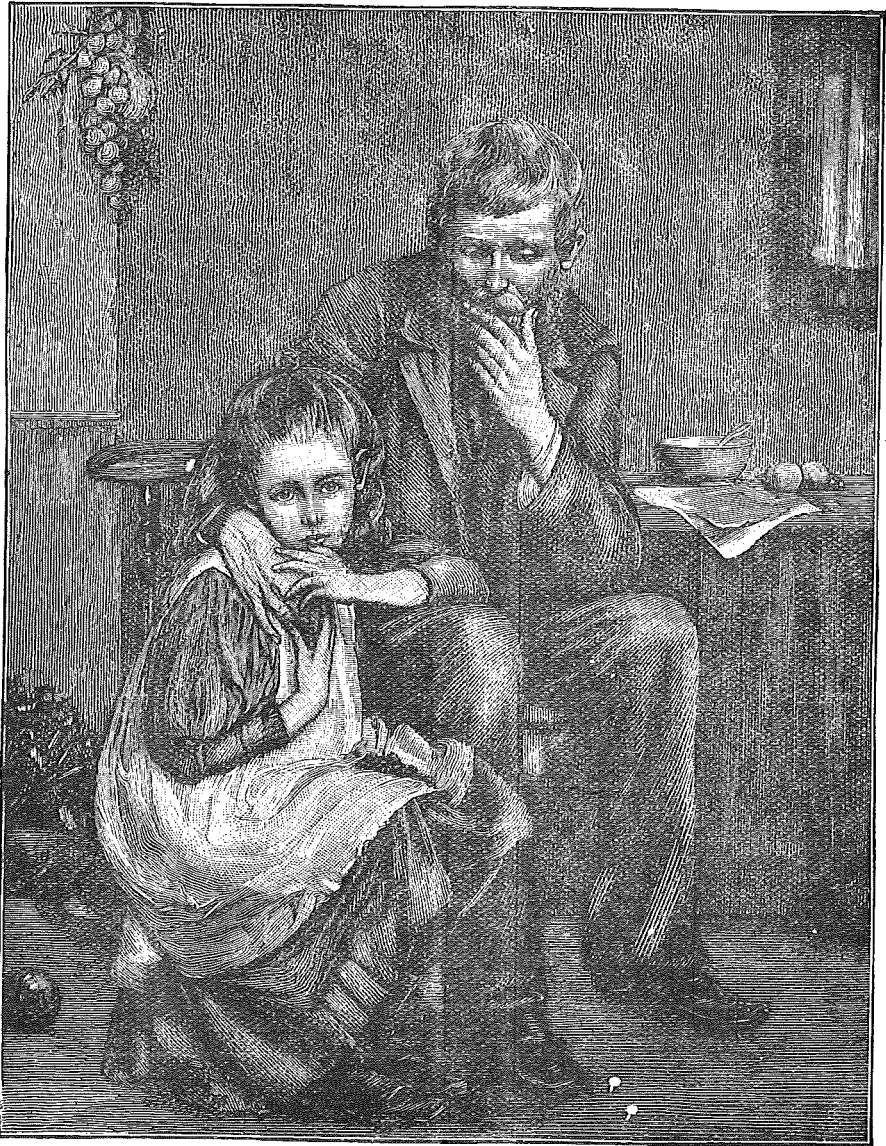

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

6te marts 1892.

18de aarg.

Sorg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekस्पr. sendes det for 40 cents, og over 25 експр. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Vogt). Om stebernes beliggenhed, se forrest dag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tælleføres.

88.

Hvilken dag holdt Jesus sit indtog i Jerusalem? Hvilken dag er palmesøndag? Hvorfra kom Jesus? Hvor ligger Oliebjerget? Paa hvilket dyr red Jesus under sit indtog? Hvorfor holdt han dette indtog? Hvilken profet er det, som har spaaet herom? Hvad siger profeten Sariasas? Hvad kalder han Jesus? Hvem menes med Zions datter? Hvorledes skulde kongen komme?

Hvad gjorde folket, da Jesus drog ind i Jerusalem? Hvilken hilsen bragte de ham? Hvad bethder ordet „hosianna“? Hvem siger de, Jesus er? Og i hvis navn, siger de, han kommer? Hvilket ønske udtaler de over ham?

Hvad gjorde Jesus, da han kom nær staden? Hvorfor græd han over den? Hvad vil det sige, at Jerusalem ikke vidste, hvad der hente til dens fred? Hvem kunde alene staffe den fred? Vilde Jesus ogsaa gjøre det? Havde han vist Jerusalems inbyggere dette? Hvorledes havde han vist det? Hvad kalder Jesus her den tid, han havde været hos jøderne? Hvorfor kalder han det en besøgs tid? Svar: Fordi Gud gennem Jesu tale og undergjæringer havde besøgt folket og virket paa deres hjerter for at bringe dem hen til Jesus og saaledes staffe dem fred for sine sjæle. Kjendte da jøderne sin besøgs tids tid? Hvorledes viste de det? Hvad vilde følgen af denne gjentidighed blive? Naar gif denne Jesu spaadom i opfyldelse? Glædede Jesus sig over at udtale denne straffedom over Jerusalem? Gjorde det ham ondt? Hvorfor gjorde det ham ondt? Hvad var det altjaa, som bragte ham til at græde over Jerusalem?

Hvor gif Jesus hen, da han kom ind i staden? Hvad var templet's forgaard? (Se nr. 26.) Hvad gjorde han der i forgaarden?

Hvor gif han hen om aftenen? Hvor laa Bethania? Kan du huske nogen af Jesu venner, som boede der? Blev Jesus hele tiden i Bethania? Hvor

var han om dagen? Hvad bestilte han i templet? Var der nogen, som vilde høre paa ham? Hvem? Hvad gjorde presterne og de skriftkloge? Hvem kom saa til dem for at hjælpe dem til at fange Jesus? Hvem var Judas? Hvad bragte Judas til at forraade frelseren? Hvilken betaling fik han for sit forræderi?

Da Else fik sin vilje.

(Fortsættelse.)

Solen, der som en glødende ildtugle allerede var halvt nede under horisonten, spredte et let rosenfjær over de vide, bløgende sne-marker. Den mørke skybremme, som havde gjort Elses mor urolig, var forsvunden, det blæste heller ikke mere, kun nu og da, naar de kom forbi et havegjærde, rystede et enkelt vindpust et regn af sunklende diamanter ned over dem fra træerne, som stadig syntes at have endnu lidt tilbage af det snedække, som forrige nat havde lagt sig blødt om hver eneste liden nøgen kvist lige op til de høieste toppe.

Det var saa deilig at fare saaledes over den skinnende sne og morfont at passere med Marie; men hvor det var koldt, det havde mor dog haft ret i. Else, som nylig havde været meget varm, sjalv saa stærkt, at Marie tilsidst merkede det og spurgte, om hun frøs. Det var saa flaut at staa ved det, syntes Else, derfor sagde hun blot: „Na, ikke videre“, men hun kunde næsten ikke lade være at klapse med tænderne.

Lige udenfor gaarden kom en rytter dem imøde. Det var bud, om Marie vilde tage doktoren med hjem, hendes yngste bror var kommen til skade ved haffelsmaskinen. Marie blev ganske bleg af angst.

„Er det farligt?“ spurgte hun farlen.

„Ja, husbond mente, det var bedst at staa doktor straks“, lød det lidet opmuntrende svar.

„Saa maa du straks tilbage til byen,

Hans, jeg kan godt gaa dette lille stykke vei", sagde Marie bestemt, idet hun sprang af.

"Men du, Else, kom med ind og drik en kop kaffe, du trænger til noget at varme dig paa, saa kan du kjøre med doktoren, naar han skal hjem", søiede hun venlig og gjeffri til.

Nei, det turde Else ikke, saa kom hun altfor sent hjem. Der var kommen en skræk over hende, sæt; mor nu sad og ængstedes for hende, det var dog synd.

Saa tog Marie sit sjal af og lagde det om Else.

"Det er ikke saa varmt at sidde ene paa sædet", sagde hun.

Else takkede for hendes omhu og for den morfornne tur, derpaa vendte Hans om, og det gif, om muligt, endnu hurtigere tilbage til byen.

Nu var der ikke tale om at kjøre Else hjem. Hun tog afsked med Hans udenfor doktorboligen og var snart alene paa den store hede. Hun kjendte veien saa godt, at det ikke faldt hende ind at være ængstelig; stjernerne skinnede jo saa tindrende klare, det var, som om de speilede sig i sneen, saaledes glitrede og funklede det ud over de blaalighvide bakker; men bitterlig koldt var det, sneen formelig skreg under fødderne, og Else kunde slet ikke gaa sig varm, hun blev ved at skjælve, sjønt hun i begyndelsen næsten løb.

Afentkloternes sidste høitidsjulde bedeslag kastedes tilbage af de høie bakker og klang sitrende i den blifstille, klare vinterluft, idet tonerne ligesom gled længere og længere bort og tabte sig i det ubestemte fjerne. Else havde netop forladt fjøreveien for at følge en liden sti, som løb op over og imellem bakkerne til hendes mors hus og førte ad et par smale fjæle med et lavt ræstverk over en bæf eller en liden aa, som om sommeren pleiede at tørres ud, men ved vintertid fylldes med vand lige til den lave bred. Else vidste, at strømmen paa grund af det

sterke fald næsten aldrig frøs til, hun havde derfor om eftermiddagen med nogen forundring seet, at den ikke blot var islagt, men bedækket med sne ligesom heden omkring den. Nu tænkte hun paa, at i nat vilde isen nok blive fikker og kunde da danne en fortræffelig glidebane.

Men hvor blev broen af? Hun maatte jo snart være ved den og kunde endnu ikke se den.

Uldrig var hjemveien fra byen forekommen hende saa lang og trættende, maaste det var, fordi en stemme hvissede om, at hun ikke hadde baaret sig ganske rigtig ad, og at hendes mor vist allerede var ængstelig for hendes skuld, maaste det ogsaa var, fordi hun frøs; vist er det, at hun ilede afsted, dreven af en urolig higen efter at naa hjemmet, som iasten syntes at være saa langt borte.

Nu stansede hun et øieblik for at se efter broen og pusle lidt; thi hun følte sig træt, og hendes hjerte bankede, saa hun næsten kunde høre dets slag. Var der taage for hendes øine? Hun syntes stjernernes glans var fordunklet, det var, som om de gled længere og længere bort i himmelrummet, medens luften blev klam og raa.

I næste øieblik var hun indhyllet i en taage, saa tæt og mørk, at hun neppe kunde se sine egne fødder, saa kold og fugtig, at den hængte sig som rim i hendes haar og øienlaag og gjennemisnede hende fra hoved til fod, som om hun slet ingen klæder hadde paa.

Det var H a v g u s t e n, uhyret, som stiger op fra dybet der ude i vest bag klitterne og formørker den mest smilende sommerdag ligesaa vel som den klareste vinterhimmel med sit graa, uigjennemtrængelige slør.

H a v g u s t e n, som sender sit drøbende aandepust over foraarets friske grønne, saa knoppen aldrig sætter blomst eller frugt; som gjør vinterkulden dobbelt følelig og smelter den snedækkede jord sammen med

En fanget mus!

Lad ogsaa mig faa lidt med!

den kolde, graa himmel, saa den veifarende ikke ved, hvor han skal vende sig hen, medens hans aandedræt fryser, og selve blodet i hans aarer synes at blive til is.

Else kjendte uhyret, mange gange havde hun siddet lunt og godt hjemme og seet det snige sig frem fra vest, idet hun betlagde alle ensomme vandringmænd paa den vildsomme hede; hun havde vel ogsaa selv været ude, naar det kom — thi ingen kan forud sige, hvor tidt det vil ske —, men aldrig havde hun sølt dets knugende, rædselsfulde vælde som i dette øieblik.

Netop det stykke vei, hun havde tilbage, slængede sig ud og ind, op og ned; alle de smaa dale og kløfter mellem Iyngbakkerne lignede hjerandere, og nu kunde hun ikke se en eneste af dem.

Hvor var her dog stille og ensomt og mørkt!

Else begyndte at gaa i samme retning som før, men sporene i sneen, som før saa tydelig havde vist hende vei, var nu næsten ikke til at finde. Alt det hvide løb i et for hendes øine, som sved og stadig blev fulde af vand, som bragte dem til at gjøre endnu mere ondt, idet det trods alle hendes bestræbelser hurtigt samlede sig til brændende taarer, der løb ned ad hendes kolde kinder og hængte som smaa kolde isperler paa hendes laabe.

Hun stammede sig over sin angst, hun var jo en stor voksen pige, snart 15 aar. Hvad havde hun desuden at være bange for? Nu vilde hun jo snart være hjemme; naar hun blot passede ikke at slippe sporet, kunde hun umulig gaa feil.

Men inden hun vidste af det, var sporet borte, og da hun havde dreiet sig et par gange rundt for at finde det, vidste hun tilsidst hverken ud eller ind. Broen havde hun ikke naaet, aen maatte dog være lige i nærheden; godt, at den var tilfrosset, ellers kunde hun risikere at falde i den, og var den end ikke dhybere, end at hun godt

kunde bunde saa syntes hun, at hun maatte fryse ihjel, hvis hun fik et koldt bad, saa forkommen som hun allerede var.

Else forsøgte at skjænde paa sig selv for at blive rolig, men pludselig faldt det hende ind, at hun selv havde sagt, at hun var aldrig alene, naar hun havde Jesus hos sig. Hun drog et lettelsens suk, det var jo sandt, der kunde jo ikke komme hende noget til, naar han, den gode hyrde, den sterke frelser, var ved hendes side.

Hun begyndte at gaa med nyt mod, idet hun bad sit faderbor. Men da hun kom til: „Ste din vilje“, hustede hun, hvorledes hun idag havde sat sin vilje igjennem mod sin mors, hvorledes hun havde bedrøbet denne kjærlige, opofrende mor, og nu var det forbi med hendes fred. Hvor kunde Jesus være hos en, som havde baaret sig saaledes ad. Hvor kunde hun stole paa Guds beskyttelse, englens maatte jo græde over hende, ligesom hendes mor vist nu græd for hendes skyld. Hun havde været saa sikker paa at ære Gud ved at være ivrig for at komme til misstønmøde; nu saa hun klart, hvad før slet ikke var faldt hende ind, at hun vilde have lignet Jesus mere, hvis hun havde bøiet sig for sin mors ønske istedenfor at staa fast paa sit eget. Maaske hun nu stulde omkomme her ude til straf for sit egenfjind; hun syntes, hun fortjente ikke bedre, men hendes hjerte var nær ved at bryde, naar hun tænkte paa den sorg, hun derved vilde volde sin mor. Det var underligt, at hun ikke før havde tænkt paa, hvor bleg og træt denne saa ud, da hun bad hende blive hjemme.

„O, havde jeg dog hjulpet dig med at blive og stryge, mor, min egen mor“, klagede hun høit, „maaske jeg nu aldrig mere faar dig at se“, og overvældet af træthed, sorg og anger tastede Else sig ned paa sneen, idet hun bad:

„O herre Jesus, tilgiv mig og hjælp mig for mors skyld; jeg kan ikke mere.“

Grunden gnyggede under hende, hun hørte en underlig hul bragen og for op i rædsel, hun maatte i mørket være kommen ud paa aalen uden at vide af det. Neppe var hun kommen paa benene, før isen brast under hende, og hun stod til midt paa livet i det kolde vand.

Med en voldsom anstrengelse lykkedes det hende at bryde igennem og naa land, men hun blev saa træt deraf, at hun maatte hvile lidt, og da klæderne straks frøs om hende, saa hun neppe kunde røre lemmerne, der var ganske følelsesløse, samt hun overvældet sammen med et høit, fortvilet skrig om hjælp; kulden og trætheden lukkede hendes øine, og hun gav sig hen til den tunge død, som for saa mange er bleven begyndelsen til dødens søvn. (Stattes.)

Saa sandt paa Gud du tror, der hjælp i huset bor.

En kristelig herre havde en tam ekorn, som han var meget glad i. Det lille dyr havde frihed til at gaa omkring overalt og gjøre, hvad det vilde. Om vinteren laa det gjerne i en af lommerne paa sin herres yderstak, som hang bag døren i dagligværelset. Det pleiede at tage med sig fra buret et stykke seilgarn, hvorved det klatrede op paa døren, hvor frakken hang og paa den maade skaffede det sig en bekvem bolig i den kolde nat.

Nu skulde man vel ikke tro, at den store Gud, som regjerer englens himmelen, kunde benytte sig af et lidet ekorn for at besynte sin tjener i farens stund; men dette gjorde han dog.

Det gik til paa følgende maade: En nat sneg en røver sig ind i huset, medens familien sov. Han tog veien til dagligværelset. Der fik han se pulken, hvori han formodede at finde penge, som han vilde stjæle. Kunde han blot finde nøglerne til pulken, skulde det ikke blive vanskeligt for

ham. Idet han ser sig om i værelset, opdager han frakken bag døren. Kanskje nøglerne er der, tænkte han. Han stak haanden i lommen for at kjende efter. Dermed vaagnede ekornet, som, da han ikke syntes om at blive forstyrret, greb røverens finger og bed ham med sine hvasse tænder; smerten afsvang røveren et skrig; derved vaagnede husherren, som styrtede ind med ildtangen i haanden og greb fast i røveren, forinden denne fik tid til at komme bort.

Gud, som saaledes kan besynte sit folk og dets eiendom, maa vel kaldes et skjold. Han kan anvende, hvad han vil — en engel, et menneske, en snestorm, en hund, en rotte, en ekorn, eller hvad ham behager, for at hjælpe og besynte sit folk.

Træk fra livet.

En from gaardmandsente, som bor nogle mil fra Kjøbenhavn, havde et faar, som havde faaet 2 lam. Faaret blev sygt, og dyrlægen erklærede, at det neppe kunde leve. Gaardmandsenten havde et jevnt, godt udkomme, men boede ikke paa gaarden mere, da den var solgt efter mandens død. Nu havde hun kun et lidet hus og en liden eng. Hun blev meget bedrøvet over, at hendes faar skulde dø; thi nu havde hun ingen tjør mere; faaret gjorde tjeneste i deres sted, og faaret holdt hun af og var vant til daglig at gaa og kjæle for, saa det var ikke saa meget værdien, hun var bedrøvet over at skulle tabe; hendes sorg var virkelig stor, naar hun saa det lidende faar. Den fromme kone var vant til at gaa med alle sine forger og belymringer til Gud, ogsaa med denne sorg søgte hun til ham. Hun bad den kjære Gud om, at medicinen maatte hjælpe. Faaret kom sig, og enken var saa glad derfor. Da greb den tante konen: Naar Gud har ladet dig beholde faaret, maa du ogsaa vise din taknemmelighed. Hun strikkede et par varme strømper, som hun sammen med 4 dollars sendte ud til barnehjemmet Bethlehem.

Sorg.

(Se billedet paa 1ste side.)

Hvor lykkelig nys familien var!
 Og solen lyste saa skjøn og klar
 Fra moders øie.
 Nu øiet er brustet, som lued saa varmt,
 Og hjemmet er blevet saa mørkt og armt,
 Saa koldt og øde.

Den varme, ømme, hvis kjærlighed spredte
 Til alle sit solskin og lykke bredte,
 I graven hviler.
 Det er, som glæden altid er flyttet,
 Som dagen til nat er bleven ombyttet,
 Thi hun er borte.

Nu aldrig mere hun brødet skiver,
 Og aldrig mere hun hjemmet giver
 Dets høitidspræg,
 Og aldrig klapper hun liden kind
 Og tørrer taaren, som modgangsvind
 I øiet fremlokker.

Hvem skal dig nu passe, pleie og stelle,
 Hvem skal for dig bede, om Herren fortælle.
 Du sorgfulde lille?
 Hvem folder haanden til aftenbøn
 Og aabner himmelen lys og skjøn
 For barnets blikke?

Dog — tusend engle og flere han har
 At sende til sine smaa's forsvar
 Den himmelske fader.
 Forvist han sender og en til dig,
 Som fører dig tryk paa vildsom vei
 Og smerten lindrer.

De moderløse han har ei glemt,
 En engel ogsaa, om han vingen har gjemt,
 Er sorgen selv.
 Naar moder kjære han fra dig tog,
 Han vilde dig føre til Jesu fod,
 Til barnevennen.

Aster.

(Efter fr. Barnav.)

Opløsning paa gaaden i nr. 8.
 To om en.

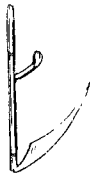
Billedgaade.

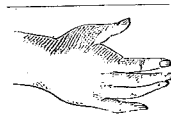
M

ST

T

I

T.

